

קליקה הזיקיות

אדריכל גודוביץ (משמאל) עם ממציא "הוק פרקינסון", הפרופסור נורתקוט פרקינסון או למי שינהל מילחמה פרטית נגד המימסד

מושג מיושן השייך לתפישת-עולם רומנטית שעבר זמנה. היום זה אחרת. יש טובים ורעים, מוצלחים ונכשלים, מעורים ונשכחים, מקובלים ומנוודים. וכמובן, ישנם אלה הנותנים את התווית, כמו בוחנו של הקיסר הרומי: ירימוה — לחסד, ירידוה — לשבט.

רק הם המכתירים ורק הם הנותנים הכשר. רק הם יחליטו מי ימחה כנגד המימסד, ורק הם יקבעו למי הזכות למרוד. רק להם ניתנה הדעת ורק בזכותם קיימת השפיות. הם הלוחמים ללא חת בעד החופש,

אבל התכונה המסוכנת ביותר אצלם והמאפיינת ומייחדת אותם מכל קליקה אחרת — היא כושרם להחליף צבעים לפי מצב השטח ולזמר בקולם הילדותי והמסורס למחצה, והמציץ בחציו השני, זמירות ה"מותאמות למזמין ו/או לנסיבות. מאלה, רבותי, ישמרנו האל.

אין זה אסון במיוחד, אם לאדם ישנן דעות נוגדות או משתלבות; אין זה בחזקת פגע-רע, אם אדם מאמין בחבריו למקצוע או נהנה מקשריו איתם; אין זה בחזקת מיטרד, אם אדם נוטה לצד פוליטי מסוים. אבל כיצד נוכל להתייחס לאדם, אשר מחליף צבעיו בכל עת?

הייתי משוכנע שזו אינה מילחמת הפרטית — האמנתי שזו המילחמה שלנו.

היום מושכרת עטו למציא שרון והוא אף עוזר לו לאחוז ברסן השילטון, ולמחרת חוזר בו הזיקית ומושח היציו ברעל נגדו. היום הוא בוחל בעיר ומציץ צווצי ציפור הטבע (בחסות החברה להגנת הטבע + אש"ל, כמובן) ומחר תהמה נפשו פאריסה, ורק שבלולי לה-

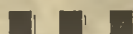
קליקה הזיקיות מורכבת מכמה

זיקיות מחוסכלות, פסבדו-יצרים,

נומים לשיכרות כרונית,

האושכים עטם ברעל

רושל יערבו לחיכו. רק אתמול זעק חמס נגד המימסד והביורוקרטיה, וחופ — הנהו נגד עצמו.

באמת שבתחילה חשבתי שזו שוב קליקה. ואז התברר לי שבעצם כבר אין יותר קליקות. קליקה זה

בתחילה חשבתי שזו שוב קליקה. למי שלא יודע מה זו קליקה, הרי זו מילה שכימעט ואינה מופיעה במילון, אם כי במילון של פינס כתוב: "קליקה — כנופיה, חבר-מרעים, חבורת זוממים, חברה סגורה". אין ספק שהקליקה היא, למעשה, מושג הנעוץ היטב אי-שם בתהום ילדותנו. ברגע שהעובר יוצא מבטן אימו, מסתיימת למעשה תקופת היותו יחיד ומסוגר ומתחילה תקופה חדשה: הוא יצרח, ויבלבד שלא יימצא רגע לבדו; הוא ילך לפעוטון, בחברת יתר הפעוטים, ובגן

..קליקה - כנופיה,

חבר מרעים, חבורת

זוממים, חברה סגורה"

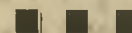
יהיה בקבוצת "אייל"; בכיתה הוא בחברת רעיו, בשכונה — מרעיו, וברחוב — הכנופיה.

כנופיות שכונתיות אלה זכורות לי עוד משחר ילדו. תי. זו חבורה שתחום ההשפעה שלה מגודר גיאוגרפית בצורה יותר ברורה מתחום מדיני כלשהו. ההגבלות הפועלות עליה, ויחסיה עם "שכנותיה" הם קשים ומרים יותר מאשר בתחום הפוליטי המוכר לנו. מילחמות, חתרנות, בגידה, ריגול — הכל קיים במיסגרת זו. ולשינאה ולאיבה, ההופכים אישיים ברבות הימים, תהיה בו ודאי השפעה על הנער הבוגר.

כך זה בעולם הילדים, ואין שונה הדבר בעולם המבוגרים. יש בעולם כל מיני קליקות: פוליטיות, דתיות, ספרותיות, מוסיקליות, אמנותיות ואחרות. ומן ההגדרה במילון — "חבר מרעים", "חבורת זוממים" — כבר מתפרש מהו בעצם סוד קיומה של הקליקה ומה תפקידה.

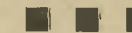
אבוי למי שלא משתייך לקליקה, ואוי לאויביה או למתנגדיה.

זה עתה חזרתי מטיוול אחרון בארץ האחרונה (והראשונה) שלנו, ולא דווקא עם החברה להגנת הטבע ולא בסיוור עיתונאים. סתם כך בלי חבורת בע"מ בלי הגדרות מקצועיות וללא רשות רשותית אחרת — כי הטבע בארץ-ישראל ודאי שאינו שייך לחברה או לרשות; אלה פשוט תפסו טרמפ עליו כדי להגן עליו...

לא שמעתי, שחורש כלשהו, הצומח טבעי, מקבל משכורת עבור שמירת האדמה, עליה הוא מגן מפני הסחף. וקניוני המידבר, המעבירים את מימי השטפור נות — מעולם לא נקראו, רשות הקניונים" או "החב" רה להגנת הקניון", כשכל צומת בה מאורגנת בוועד עובדים וממוכנת במחשבי-מחלק-משכורות. החורש והקניון פשוט נמצאים שם, ללא כל תמורה.

והנה, בטיוול זה האחרון, במקום האחרון, גיליתי להפתעתי שיש קליקה, שאין גרועה ו/או מסוכנת ממנה. זוהי קליקת הזיקיות. בדרך כלל היא מורכבת מכמה זיקיות מתוסכלות, שהן פסבדו-יצרים, נוטים לשיכרות כרונית, מושכים עטם ברעל תוצרת-בית, קשה להם לפרגן למישהו, אבל בעיקר יוצא קצפם בהיתקלם ביוצרים אמיתיים.

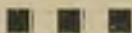
אז גם יוצא לאור חוסר הבנתם האלמנטרי בנוש- איס שונים. ברם בורותה זו אינה מניעה אותם לטפל ולהתייחס לכל נושא ב,בקיאות מקצועית רבה". הם "מבינים" גדולים בטלילת כנישים ובשמירת הטבע, בפוליטיקה ובארכיטקטורה, בספרות ובשירה, בצלור ובמחאות — בקצור, אשכולית לכל דבר.

כיצד נוכל להתייחס

לאדם, אשר מחליף

צבעיו בכל עת?

בעד הזכות להתבטא ובעד הצדק העולמי. הם המציאו את זה ולהם הזיכיון הביילעדי. ואוי למי שינהל מילחמה פרטית משלו נגד המימסד ואבוי למי שלא ידבר מתוך גרונם. ובכלל — כל קליקה של זיקיות ראויה לאלה המשתייכים אליה. סוף זיקית.

לפני זמן-מה הרגשתי שאני נחנק. פשוט נחנק, כאן, בארץ הראשונה והאחרונה שלי, ממינהל מושחת, מאי כותי-חיים קלוקלת ומחברה אוישה. חשבתי שיש לי הזכות לומר זאת בשם כולם. גייסתי למטרה זו את כל הכוחות והמוחות ואף דאגתי להביא לכאן את הכוהן הגדול של האנטי-מימסד הפרופסור נורתקוט פרקינסון.

ישראל גודוביץ * תל-אביב

• האדריכל גודוביץ מתאר את רשימתו זו כרסיסי מחשבות לסיכום התערוכה "רד-טייפ", מחווה לפרקינסון, שהתקיימה בגלריה "מבט" בסוף יוני.